

C/2023/488

6.11.2023

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 września 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena – Hiszpania) – RTG/Tuk Tuk Travel S.L.

(Sprawa C-83/22 ⁽¹⁾, Tuk Tuk Travel)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 5 – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Prawo do rozwiązania umowy – Żądanie pełnego zwrotu – Obowiązek informowania ciążyący na organizatorze imprez turystycznych – Artykuł 12 – Stosowanie zasad dyspozycyjności i spójności ustanowionych w prawie krajowym – Skuteczna ochrona konsumentów – Badanie z urzędu przez sąd krajowy – Przesłanki]

(C/2023/488)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RTG

Strona pozwana: Tuk Tuk Travel S.L.

Sentencja

1) Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającej dyrektywę Rady 90/314/EWG,

należy interpretować w ten sposób, że:

nakłada on na organizatora imprez turystycznych obowiązek poinformowania podróżnego o przysługującym mu prawie do rozwiązania umowy, o którym mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy. Nie można zatem podważyć ważności art. 5 ust. 1 wspomnianej dyrektywy w świetle art. 169 ust. 1 i art. 169 ust. 2 lit. a) TFUE w związku z art. 114 ust. 3 TFUE na tej podstawie, że przepis ten nie przewiduje poinformowania podróżnego o przysługującym mu prawie do rozwiązania umowy, o którym mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy.

2) Artykuł 12 ust. 2 dyrektywy 2015/2302

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowego prawa procesowego ustanawiających zasady dyspozycyjności i spójności, zgodnie z którymi w przypadku gdy rozwiązanie umowy o udział w imprezie turystycznej spełnia przesłanki określone w tym przepisie, a dany podróżny występuje do sądu krajowego z roszczeniem zwrotu niższym od pełnego zwrotu kosztów, sąd ten nie może z urzędu zasądzić temu podróżnemu pełnego zwrotu kosztów, o ile przepisy te nie wykluczają możliwości, by wspomniany sąd poinformował z urzędu tego podróżnego o przysługującym mu prawie do pełnego zwrotu kosztów i umożliwił mu dochodzenie tego prawa przed tym sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 30.5.2022.